

Sygn. akt VII U 2042/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2016r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Danuta Dadej - Więsyk

Protokolant st. sekr. sądowy Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2016 roku w Lublinie

sprawy z wniosku L. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek odwołania L. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 21 sierpnia 2014 roku numer (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje L. Ł. prawo do świadczenia przedemerytalnego począwszy od dnia (...) roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz L. Ł. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego z tytułu

opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczenia.

Sygn. akt VII U 2042/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2014 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) odmówił L. Ł. świadczenia przedemerytalnego z uwagi na niespełnienie przez wnioskodawczynię wszystkich wymaganych przesłanek do ustalenia prawa. Organ rentowy podniósł, że powołana w świadectwie pracy z dnia 6 grudnia 2013 roku z (...) S.A. podstawa prawna rozwiązania stosunku pracy w dniu 30 listopada 2013 roku nie uprawnia do przyznania świadczenia przedemerytalnego. (decyzja – k. 22 – 22v. akt rentowych)

W odwołaniu pełnomocnik L. Ł. zaskarżył wskazaną decyzję w całości, zarzucając rozstrzygnięciu organu rentowego naruszenie przepisu art. 2 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 170 ze zm.) poprzez odmowę ustalenia prawa do świadczenia przedemerytalnego z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu podczas gdy powołane przez organ rentowy przepisy nie odnoszą się w żaden sposób do treści świadectwa pracy, a jednocześnie spełnione zostały wszystkie przesłanki konieczne do nabycia świadczenia przedemerytalnego w tych przepisach oraz niewyjaśnienie wszystkich okoliczności niezbędnych do prawidłowego wydania decyzji. Mając na uwadze podniesione zarzuty pełnomocnik wnosił o

uwzględnienie odwołania, zmianę zaskarżonej decyzji w całości i przyznanie ubezpieczonej prawa do świadczenia przedemerytalnego od dnia (...) roku oraz między innymi o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kosztów procesu, w tym kosztów z tytułu zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu pełnomocnik podniósł, że ustanie zatrudnienia ubezpieczonej było skutkiem rozwiązania stosunku pracy z przyczyn nie dotyczących pracownika, które należy rozpatrywać w kontekście przepisów ustawy o zwolnieniach grupowych, a dokonane przez pracodawcę wypowiedzenie zmieniające z dnia 30 sierpnia 2013 roku miała na celu ostateczne rozwiązanie stosunku pracy z ubezpieczoną. (odwołanie – k. 2 – 9 akt sądowych)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie – k. 13 – 13v. a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

L. Ł., urodzona (...), w dniu (...) roku złożyła wniosek o ustalenie prawa do świadczenia przedemerytalnego. W okresie od dnia 1 października 1975 roku do dnia 30 listopada 2013 roku ubezpieczona była zatrudniona w Wytwórni (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ś. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę. Ubezpieczona od dnia 3 grudnia 2013 roku jest zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ś. i w okresie od dnia 11 grudnia 2013 roku do dnia 30 czerwca 2014 roku pobierała zasiłek dla bezrobotnych. W okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych. Dokument poświadczający pobieranie zasiłku dla bezrobotnych przez Powiatowy Urząd Pracy w Ś. został wydany w dniu 14 lipca 2014 roku. Okres uprawniający do emerytury skarżącej wynosi 38 lat, 2 miesiące i 10 dni, w tym 34 lat, 2 miesiące i 3 dni okresów składkowych oraz 4 lata i 7 dni okresów nieskładkowych. (okoliczności bezsporne)

W wyroku z dnia 11 września 2015 roku po rozpoznaniu sprawy o sygn. akt VII P 155/14 z powództwa L. Ł. przeciwko Wytwórni (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ś. o odprawę Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w pkt I zasądził od pozwanej spółki na rzecz powódki kwotę 10.942,86 złotych tytułem odprawy na podstawie art. 8 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 192 ze zm.). W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że odmowa powódki przyjęcia zaproponowanych warunków pracy na nowym stanowisku była uzasadniona. Wskazany wyrok uprawomocnił się w związku z oddaleniem apelacji pozwanej spółki w wyroku Sądu Okręgowego VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 lutego 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VII Pa 139/15.

(kopia odpisu wyroku Sądu Rejonowego – k. 49 a.s.; kopia odpisu uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego – k. 50 – 56v. a.s.; kopia odpisu wyroku Sądu Okręgowego – k. 68 a.s.; kopia odpisu uzasadnienia Sądu Okręgowego – k. 69 – 78v. a.s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów. Ich autentyczność w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie L. Ł. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania należy rozpocząć od wskazania, że z uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynika, że podstawę prawną odmowy przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego stanowił art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (tekst jednolity: Dz. U. z 201 roku, poz. 170, ze zm.) –

zwanej w dalszej części ustawą. Stosownie do treści powołanego przepisu prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat kobieta i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet. Zgodnie zaś z ust. 3 powołanego przepisu świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;
- 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;
- 3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180 - dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Natomiast stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 29 lit. a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 645), ilekroć mowa o przyczynach dotyczących zakładu pracy oznacza to rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn niedotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.), w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ rentowy podniósł, że powołana w świadectwie pracy z dnia 6 grudnia 2013 roku z (...) S.A. podstawa prawna rozwiązania stosunku pracy w dniu 30 listopada 2013 roku nie uprawnia do przyznania świadczenia przedemerytalnego. Wyrażając takie zdanie Zakład odwołał się do treści wystawionego przez pracodawcę skarżącej świadectwa pracy z dnia 6 grudnia 2013 roku, zgodnie z którą stosunek pracy ubezpieczonej ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę w trybie art. 30 § 1 pkt 2 kodeksu pracy. Tymczasem z poczynionych ustaleń wynika, że na rzecz skarżącej w związku z dokonanym rozwiązaniem jej stosunku pracy ze skutkiem na dzień 30 listopada 2013 roku prawomocnie zasadzono od byłego pracodawcy odprawę na podstawie art. 8 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 192 ze zm.). Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego z dnia 11 września 2015 roku, potwierdzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 17 lutego 2016 roku, pośrednio potwierdziło okoliczność rozwiązania stosunku pracy skarżącej Wytwórni (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ś. z przyczyn niedotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Tym samym zasadnym jest przyjęcie wniosku o spełnieniu przez skarżącą ostatniego z warunków dla ustalenia prawa do świadczenia przedemerytalnego. Nadto należy zauważyć, że wobec skarżącej ziścił się również warunek przewidziany w art. 2 ust. 1 pkt 29 lit. b ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy bowiem w realiach sprawy należało przyjąć, że rozwiązanie stosunku pracy ubezpieczonej nastąpiło z powodu likwidacji stanowiska pracy z przyczyn organizacyjnych.

Biorąc pod uwagę zakres bezspornych między stronami okoliczności oraz ustalenie, że do rozwiązania stosunku pracy ubezpieczonej doszło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, tj. z przyczyn niedotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, należało uznać, że ubezpieczona spełniła ostatni z warunków do ustalenia jej prawa do świadczenia przedemerytalnego, przewidziany w przepisie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Z tych

względów należało stosownie do art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych przyznać skarżącej prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 16 lipca 2014 roku, tj. od dnia następnego po dniu złożenia wniosku wraz z dokumentami o których mowa w przepisie art. 2 ust. 3 powołanej ustawy.

Z tych względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu uzasadnia art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i wynikająca z niego zasada odpowiedzialności za wynik procesu oraz § 2 ust. 1, ust. 2 i § 11 ust. 2 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490). Na niezbędne koszty procesu ubezpieczonej reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika radcę prawnego, składały się koszty zastępstwa procesowego ustalonego przez Sąd w wysokości dwukrotności stawki podstawowej obowiązującej w dniu wniesienia odwołania, biorąc pod uwagę stopień złożoności sprawy oraz niezbędny nakład pracy pełnomocnika, w zasądzonej wysokości 120 złotych.

Na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej organ odwoławczy stwierdza odpowiedzialność organu rentowego w razie nieustalenia prawa do świadczenia we wskazanym w przepisie terminie. Przy czym Zakład wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. Mając na uwadze, że okoliczność dotycząca przyczyn rozwiązania stosunku pracy skarżącej w kontekście ziszczenia się warunku z tą przyczyną związanego na gruncie prawa do świadczenia przedemerytalnego została ustalona dopiero w postępowaniu sądowym, treść przedłożonego do organu rentowego świadectwa pracy w zakresie informacji dotyczącej trybu rozwiązania stosunku pracy oraz ustawowe ograniczenia postępowania dowodowego prowadzonego przez organem rentowym, Sąd orzekający doszedł do przekonania, że Zakład nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie prawa do świadczenia w przepisany terminie.